

เพชรสีเพลิง

บทที่ 26

งานเริ่มจะครึกครื้นเมื่อมีการเชิญให้แขกผู้มาร่วมงานขึ้นไปร่วม
สนุกร้องเพลงโดยมีการเชียร์ขายดอกไม้เก็บเงินเพื่อการกุศลให้กำลังใจ
คนร้อง ภัตตรกลับมานั่งข้างๆ ปันรสีโดยมีโยธินขนานข้าง
สีหน้าชื่นบานขณะที่บุญยงกำลังร้องเพลง

ปันรสีซื้อดอกไม้มาส่งให้ บอกให้เธอนำไปมอบให้บุญยง
ภัตตรสีหน้าเหยิง เพราะไม่คุ้นเคยกับการปรากฏตัวต่อหน้า
กลุ่มคนแปลกหน้าจำนวนมาก ปันรสีจึงเดินออกไปในท่าที่มั่นใจ
มีเสียงปรบมือแสดงความชื่นชมดังจากรอบด้าน

บุญยงยิ้มปลื้ม ไม่รับดอกไม้ แต่จับข้อมือเธอไว้แล้วเลื่อนไป
โอบไหล่บางๆ ทั้งที่อีกมือหนึ่งยังถือไมโครโฟนร้องเพลงไปเรื่อย

“นี่คือหลานสาวที่รักของผมครับ ผมเห็นมาตั้งแต่ตัวแค่นี้...”

เขาพูดแทรกพลาง ทำระดับมือเสมอเอาไว้ระหว่างทำนองดนตรี
พอถึงเนื้อร้องเขาก็จ่อไมโครโฟนเข้าใกล้ให้เธอร้องด้วย เสียงใสๆ
ดังผลานอย่างไม่ขัดเขิน มีเสียงปรบมือชื่นชมดังไปทั่ว

ประกายตาของคนทีแอบมองอยู่ในระยะไกลคล้ายจะอ่อนแสงลง
สหัส อดนึกถึงหญิงสาวในยามที่ความรักยังเบ่งบานไม่ได้ เธอเป็น
รักแรก.. รักเดียว และ “รักที่สุด” ของเขา และแม้จนบัดนี้ก็ยัง
เป็น “หนึ่งเดียว” ที่เขาไม่อาจลืม นำเสียดายที่ความรักนั้นผลงาม
เพียงในช่วงระยะเวลาสั้นๆ แล้วเธอก็ปลีกตัวจากไปเพราะระลึกได้
ว่าเขาไม่คู่ควร ยิ่งกว่านั้นเขายังหาญมามีเรื่องกับ ธิปไทย์ พ่อของ
เธอ ที่เธอรักและบูชาเป็นที่สุด

ประกายตาของเขาวาววับขึ้นอีกครั้ง...

โยธินยื่นหน้ามาพูดกับภัตตรว่า “พี่สาวสรเป็นคนน่ารัก”

หญิงสาวมองพี่สาวอย่างชื่นชม

“คะ สรอยากเป็นเหมือนพี่ส้ม แต่ยังไงๆ ก็เป็นไม่ได้”

ชายหนุ่มลูบผมเธอจากข้างแก้มไปทางด้านหลัง “ไม่ต้องไป
อยากเป็นเหมือนพี่ส้มหรอก เป็นสรนี่แหละ ดีแล้ว”

“ทำไมพี่โยเล็กเป็นแฟนกับพี่ส้มล่ะคะ” เธออดสงสัยไม่ได้

“พี่เหมาะจะเป็นเพื่อน เป็นพี่น้องกับส้มมากกว่า” เขาใช้
ปลายนิ้วไล่แก้มเธอ “ถ้าจะอยู่กับใคร พี่ก็อยากจะอยู่กับสร”

หญิงสาวเอียงหน้าหนี “ทำไมล่ะคะ”

“สรทำให้พี่รู้สึกสบายใจ”

“แล้วคนอื่นทำให้ไม่สบายใจหรือคะ”

“สรทำให้พี่รู้สึกสบายใจแล้วมีความสุขด้วย... และรักด้วย เอ้า”

“แต่สรอยากจะเป็นเพื่อน เป็นพี่เป็นน้องกับพี่โยมากกว่านะคะ”

เขามองเธออย่างเอ็นดู “ตอนนี้สรยังเด็ก สรรู้สึกกับพี่แค่นี้
พี่ก็พอใจแล้ว ไม่แน่ว่าอีกหน่อยพอเราใกล้ชิดกันมากๆ สรอาจจะ
รักพี่ก็ได้”

ใจเธอวาบไปถึงชายหนุ่มรุ่นพี่อีกคนหนึ่ง “ไม่รู้สิคะ”

“พยายามรู้หน่อยซิ”

ชายหนุ่มจับไหล่เธอโยกคลอนแล้วโอบศีรษะที่มีเส้นผมยาว
สลวยแนบชิดปลายคางที่มีเงาเคราเขียวๆ แม้หญิงสาวจะเบนหน้า
กลับไปแต่ก็ไม่ใช้กิริยาต่อต้าน ดูคล้ายคู่รักที่หวานชื่นอีกคู่หนึ่งใน
สายตาของคนภายนอก

ภัตตรอดใจอ่อนไม่ได้ ถามตัวเองว่าเธอยังชอบโยธินเหมือน
ที่เคยหรือเปล่า

เธอคงไม่ปฏิเสธถ้าในใจไม่มีสหัส

งานเลี้ยงดำเนินต่อไปโดยทุกคนล้วนเคลื่อนไหวโยกย้ายไปคึก
ทางนั้นทางนี้ มีคนเข้ามานั่งคุยบ้างแล้วที่สุดทั้งปันรสีและโยธินก็
ถูกดึงออกไปจากโต๊ะไปที่ละคน นักร้องกิตติมศักดิ์อีกท่านหนึ่ง
กำลังเปล่งเสียงพลางออกท่าทางร้องเพลงอย่างเต็มที่ แม้โฆษก
จะย่ำแล้วย่ำอีกว่ากำลังจะมีการจับฉลากรางวัลใหญ่ที่หลายคนรอคอย
แต่ภัตตรก็ได้แต่รู้สึกเบื่อหน่าย

ชวนคะนึงนั่งลงข้างๆ ไบหน้าเจ็ดยิ้มกลับมีประกายตาประหลาด

“สนุกไหมคะ น้องสร”

เธอหันมายิ้มให้ “สนุกดีค่ะ... พี่คะนั่งช่วยงานอาสา ร้อย
ทำงานตัวเป็นเกลียวเลย เหนื่อยไหมคะ”

“ไม่เหนื่อยหรอกค่ะ สนุกดี”

“มีอะไรให้สรช่วยไหมคะ”

“ตอนนี้ไม่มีแล้วค่ะ”

“เห็นว่าจะมีการจับฉลากรางวัลใหญ่ พี่คะนั่งต้องช่วยตรวจ
เบอร์และแจกของไม้ใช้หรือคะ”

“มีคนอื่นช่วยอยู่อีก ตอนนี้พี่เลยหลบมาพักค่ะ”

“พี่คะนั่งทานอาหารหรือยังคะ”

“ทานไปนิดหน่อยแล้ว...” เธอขยับอกเสื้อให้กระพือ
“แหม ทำไมร้อนจัง ขึ้นไปสูดอากาศกันไหมคะ พี่รู้สึกร้อนและ
อึดอัดมาก”

“ไปก็ได้ค่ะ” หญิงสาวขยับตัวอย่างว่าง่าย

อีกฝ่ายจูงมือเธอให้เดินตาม โยธินหันมามอง ชวนคะนั่ง
สะดุดแต่แล้วก็ฝืนยิ้มขณะที่ภัสสรทำสัญญาให้ชายหนุ่มรู้

เขาพยักหน้ายิ้มให้

ที่ชั้นบนซึ่งเปิดโล่งมีคนกระจายกันอยู่ไม่มากเพราะคนส่วนใหญ่
กำลังสนุกกับงาน คนที่อยู่ในทางผ่านหันมามองพลางยิ้มให้
ชวนคะนั่งยิ้มตอบแล้วพาภัสสรเดินห่างออกไป

ภัสสรเผ่นึกถึงสหัส อยู่นาน พอได้โอกาสก็พูดออกมาว่า

“สรรู้จักพี่สหัส เขาเป็นรุ่นพี่ของเพื่อนสร”

“หรือคะ” สีหน้าอีกฝ่ายไม่ปลื้มด้วย

“พี่คะนั่งสนิทกับเขาไหมคะ”

น้ำเสียงอีกฝ่ายออกจะดูแคลนเสียด้วยซ้ำ

“ไม่ค่ะ เขาเป็นนักเลง... เอ้อ เป็นบอดีการ์ด... ขับรถพา
อาสา ร้อยไปไหนๆ อาสา ร้อยถึงกับให้มาอยู่ที่ตึกเล็ก ไม่สนใจว่าคนอื่น
เขาจะมอง จะพูดถึงนินทาลับหลังกันยังไง”

สีหน้าหญิงสาวเจื่อนจางลง ทามอ่อยๆ

“มีคนพูดไม่ดีหรือคะ”

เสียงตอบต่อนอนอย่างไม่ปิดบัง “มีซิคะ แยะด้วย อาสา ร้อย
รู้แต่ว่าไม่สนใจ คุณท่านก็รักตามใจน้องสาวบอกว่าเป็นความสุขของ
เขา”

ภัสสรถึงกับเงิบงัน เธอเพิ่งรู้ว่าสหัสไม่ใช่เป็นเพียงลูกจ้าง
แต่เป็นคนพิเศษที่ได้รับสิทธิพิเศษเพราะมีความสัมพันธ์กับนายจ้าง!!

สีหน้าเจื่อนจางของเธอทำให้ชวนคะนั่งรู้ตัวว่าเธอแสดงความ
ในใจออกมามากเกินไป “น้องสรจะสอบแล้วใช่ไหมคะ เรียนจบ
แล้วจะทำอะไรต่อ” เธอเปลี่ยนเรื่องถาม

ภัสสรตอบเจื่อนๆ ว่า

“สรตั้งใจจะไปเรียนต่อเมืองนอกค่ะ”

“คุณโยจะยอมหรือ ได้ยินคุณท่านพูดหลายครั้งอยากให้คุณโย
แต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาเต็มทีแล้ว”

“หรือคะ พี่โยจะแต่งงานกับใคร”

“อ้าว จะใครเสียอีก” ฝ่ายสูงวัยกว่าผินหัวเราะ

น้ำเสียงเธอแปลกใจ “กับสรหรือคะ”

“อะไร นี่น้องสรไม่รู้จริงๆ หรือคะว่าคุณโยรู้สึกยังไง”

“สรไม่เห็นว่าพี่โยจะจริงจังขนาดจะแต่งงานนี่คะ”

“โอ้ คุณโยอายุมากแล้วนะคะ อีกไม่กี่ปีก็จะสามสิบแล้ว
ถ้าชอบกันจริงจะแต่งงานเร็วก็ต้องแต่งงานอยู่ดี คุณท่านก็ไม่เห็น
ความจำเป็นว่าจะต้องรออะไรอีก ท่านอยากจะทำหมั้นเต็มทีแล้ว”

ภัสสรนึกไม่ออกว่าชีวิตของเธอในฐานะภรรยาของโยธินจะเป็น
อย่างไร เธอเคยชอบเขามากและถึงแม้ว่าอะไรๆ จะเปลี่ยนไป
แต่ลึกๆ แล้วเธอก็ยังมีความรู้สึกสนิทสนมเป็นมิตร ส่วนโยธินนั้น
แม้จะเคยลูกเล่นแพรวพราวกับสาว ๆ และเจ้าสำราญอยู่บ้าง แต่เขาก็
จริงจังในงานเอกสาร ยิ่งกว่านั้นหากเขาต้องการจะแต่งงานกับเธอ
ยังไงๆ ธิปไตยก็ไม่มีวันจะขัดข้อง

แต่ว่าเขาจะเต็มเต็มชีวิตที่ขาดห่วงเงาของเธอได้หรือ

อาการที่ภัสสรได้แต่นั่งเงิบไม่ตีโพยตีพายปฏิเสธทำให้อีกฝ่าย
หนึ่งผิดหวัง

“เรื่องเรียนคงไม่จำเป็นเท่าไรกระมังคะ เป็นผู้หญิงไม่
จำเป็นต้องเรียนมาก แต่งงานแล้วถ้าช่วยทำงานของครอบครัว

จะจบปริญญาตรีหรือปริญญาโทก็ไม่แตกต่าง” ชวนคะนั่งหยังเสียง แล้วก็ต้องผิหว้างอีกครั้งที่อีกฝ่ายตอบเสียงอ่อยๆ ว่า

“สรเรียนไม่เก่งอยู่แล้วละคะ”

“หรือคะ” เธอจุมมือหญิงสาวให้เดินไปในทิศทางเดียวกับ จุดหมายที่หมายมาด้วยความรู้สึกสองทางที่ขัดแย้งต่อต้านกันเอง “น้องสรไม่ได้รักชอบใครอยู่ใช่ไหมคะ”

อีกฝ่ายสีหน้าเจื่อน “ทำไมพี่คะนั่งถามอย่างนั้นคะ”

“พี่เห็นระยะนี้คุณโยทำท่าทางเหมือนนอกหักก็เลยสงสัยคะ”

“หรือคะ พี่โยเป็นยังงี้”

“ไม่ยอมพุดยอมเล่น เอาแต่นั่งซิมทานเหล้าอยู่คนเดียว”

“อย่างนั้นเชียวหรือคะ” สีหน้าและน้ำเสียงเธอสลดอย่างรู้สึกผิด

“สรไม่รู้เลยว่าทำให้พี่โยไม่สบายใจ เห็นเขาไม่เคยมีความทุกข์ร้อนอะไรเลย”

“ปัญหาเกิดขึ้นตอนที่...” ชวนคะนั่งนึกถึงเรื่องอุบัติเหตุที่ทำให้ชยาเสียชีวิตซึ่งโยธินร้องไห้เล่าให้เธอฟัง แต่ก็ชะงักปากไว้

จะเกิดอะไรขึ้นหากเธอพุดออกมา ภัสสรอาจโกรธโยธินแล้ว เขาก็จะมาโกรธเธอต่อ... แต่ที่สุดแล้วหนุ่มสาวอาจคืนดีกันแล้วเธอจะกลายเป็นอะไรสำหรับเขา นอกจากคนทรยศที่เขาจะไม่ไว้ใจอีกต่อไป

เธอทนให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้

ภัสสรอึ้งงันจนต้องถามว่า “ตอนไหนหรือคะ”

มีเสียงประกาศดังแว่วขึ้นมา บอกให้รู้ว่ากำลังจะถึงจุดสนุกของงาน ซึ่งเป็นการจับฉลากหาผู้โชคได้รับรางวัลใหญ่ที่มหาเศรษฐีที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักคนหนึ่งบริจาคให้ เกือบทุกคนต่างก็รอคอยเวลานี้มาตั้งแต่ต้น ผู้ร่วมงานบางคนถึงกับขึ้นมาเรียกเพื่อนที่ซมวิวยอยู่ที่ชั้นบนลงไป มีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นขณะที่ชวนคะนั่งดึงสาวน้อยให้เดินไปในทิศทางตรงกันข้าม

“มาทางนี้เถอะคะ ลมเย็นดี เห็นวิวสวยด้วย”

มือบางๆ จับจูงอีกฝ่ายให้เดินผ่านไปทางด้านหลังหลีกกันที่ตรงนี้เคยมีป้าย “อันตราย ห้ามเข้า” กันไว้ แต่โซ่ที่คล้องร้อยป้ายถูกปลดหายไปแล้ว

ภัสสรไม่รู้วาทหัวใจของอีกฝ่ายเด่นแรง รู้สึกแต่ว่ามือของชวนคะนิ่งเย็นเฉียบและชื้นเหนียว

“พี่คะนั่งพุดว่าพี่โยมีปัญหาอะไรคะ”

“ก็...” ชวนคะนั่งหาเรื่องมาพุดไม่ได้ “คงจะเป็นเรื่องงานด้วยนะคะ เออ จริงซี พี่ยังไม่ได้อำตอบเลยว่าน้องสรรักชอบใครอยู่หรือเปล่า”

เธอจุมนึกถึงสหัส แต่ว่าเขาเป็นคนพิเศษของสร้อยระย้า...

เพราะอย่างนี้กระมังชายหนุ่มจึงมีท่าทีคล้ายปิดกั้นตัวเองจากผู้หญิงทุกคนรวมทั้งตัวเธอด้วย ในท่าทีคล้ายสนอกสนใจ สหัสไม่เคยใช้คำพุดโลมเลียมหรือตะตองให้เธอไขว่ไขวอย่างที่เขาหนุ่มพึงจะกระทำต่อหญิงสาว ราวกับว่ามีกำแพงที่เขาไม่คิดจะข้าม มาขวางกันไว้

เสียงเธออ่อนหม่นหมอง “เปล่าคะ”

“ถ้างั้น... ถ้าทางนี้ไปสู่อจริงก็คงจะไม่มีปัญหาใช่ไหมคะ”

“พ่อสรคงไม่ยอมให้มีปัญหาหรอกคะ” เสียงตอบเจือความขมขื่น “ถ้าพ่อสั่งอะไร สรก็ต้องทำตามอย่างนั้น”

“แม้จะต้องฝืนใจหรือคะ”

“มันก็เป็นอย่างนั้นมาตลอดอยู่แล้ว แม้แต่พี่ส่มที่พ่อรักมากก็ยังไม่เคยขัดใจพ่อเลยคะ”

“คุณพ่อโชคดีจังที่มีลูกเชื่อฟัง”

“แล้วคุณพ่อพี่คะนั่งเล่าคะ”

“พี่จำพ่อไม่ได้หรอกคะ”

คนพุดระบายรอยยิ้มในใบหน้าแต่ประกายตาแวบลึก ในความทรงจำ พ่อเธอเมาอาละวาดทุกวันจนที่สุดก็พิการแขนขาเล็กแม่มซึ่งเป็นลูกจ้างที่บริษัทของบุญยง ผากเธอไว้แล้วกลับไปดูแลพ่อแม่เคยกลับมาหาเธอหลายครั้งแล้วก็เงิบหายไป เธอได้ยินว่าแม่ป่วยและตาย เธอขาดจากญาติพี่น้องทางสายเลือดนับแต่นั้น

ดีที่บุญยงและภรรยาในขณะนั้น ตลอดจนสร้อยระย้า รักเอ็นดูเธออย่างลูกหลาน แม้จะใช้ให้ทำงานบ้านแต่ก็มีได้กตซิมเหมงนั้นทำให้เธอเติบโตขึ้นมากับโยธินในฐานะพี่เลี้ยง ในระยะหลังนายผู้หญิงเจ็บป่วยเรื้อรัง เธอต้องระงับการเรียนเพื่อคอยดูแลใกล้ชิด

ต่อมาโยธินก็จากไปศึกษาต่อในต่างประเทศ เขาไม่รู้ว่าเธอเฝ้าคิดถึงเขาทุกวันคืน

“พ่อแม่พี่ตายตั้งแต่พี่ยังเล็ก ครอบครัวคุณโยเลี้ยงดูพี่มา”

“พี่คะนี่โชคดี คุณลุงกับอาสร้อยใจดีที่สุด”

“คะ ใช่ พี่โชคดีมาก...”

คนพูดกลับนึกถึงชายหนุ่มที่เธอมีโอกาสดูแลใกล้ชิดมาแต่เล็ก เขากำไหว้เธอไว้โดยที่เขาเองไม่เคยรู้ตัว ชายหนุ่มไม่รู้ว่าหัวใจเธอเต้นแรงเมื่ออยู่ใกล้ เมื่อเขาหยอกเย้าตามนิสัยแพรวพราวช่างเล่นในยามดึกตื่นค่ำคืน เธอรอเขากลับบ้านพร้อมกลิ่นเหล้ากรุ่นอารมณ์ครึ้ม บางครั้งเธอนอนรอในห้องของเขาโดยอ้างว่าเข้ามาดูแลให้อาหารเจ้าปลามังกรตัวโปรดแล้วเผลอหลับ เธอเฝ้ารอคอยว่าเมื่อไรชายหนุ่มเจ้าสำราญคนนี้จะกำเก็นข้ามลำเส้นเข้ามา

เธอจะไม่ขัดขืนเลยแม้แต่น้อย

แต่เขาก็เพียงแต่หยอกเย้าให้เธอใจเต้นแรง เผลอตั้งความหวังลมๆ แล้งๆ แล้วกลับจะมารักมาชอบเด็กกะโปโลที่เพิ่งจะรู้จักกันไม่นานคนนี่... และเพราะสะเทือนใจกับเรื่องอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ เขาก็หลงคิดว่าความรู้สึกผิดบาปนั้นจะหายไปหากได้อยู่ใกล้ชิดดูแลภัสสร

ชวนคะนี่คิดว่าโยธินกำลังหลงทางอยู่แท้ๆ เธอยอมเสียเขาไปไม่ได้

เสียงเธอสั่นเมื่อพูดว่า

“น้องสร พี่ยังมีเรื่องอยากคุยแต่เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าลืมอะไรไปอย่างหนึ่ง พี่จะลงไปข้างล่างแป๊บเดียวแล้วจะรีบกลับขึ้นมา น้องสรรอพี่ตรงนี้ได้ไหมคะ”

สาวน้อยมองเธอด้วยสายตาชื่อ “ได้ค่ะ แต่ว่าพี่คะนี่ไม่ต้องรีบก็ได้ สรเบื่อไอบุหรือข้างล่างอยากยืนตรงนี้มากกว่า”

“ถ้าอย่างนั้นประเดี๋ยวพี่กลับมาจะคะ”

ร่างบางถอยหลังคล้ายไม่มั่นใจก่อนจะหมุนกายหายไปอย่างรวดเร็ว ภัสสรไม่ได้รู้สึกผิดสังเกตกับกิริยาท่าทางของสาวรุ่นพี่ เธอก้าวออกไปยืนติดราวระเบียงทอดสายตามองไกลออกไป

แต่งงานกับโยธิน... ก็ดีเหมือนกัน พ่อจะได้เห็นเธอมีค่าขึ้นมาบ้าง

เธอทิ้งน้ำหนักตัวไปข้างหน้าแล้วก็ต้องใจหายวูบที่ราวลูกกรงที่เชื่อมกันเป็นรูปประตูปิดผลัะออกไปข้างนอก หญิงสาวกรีดเสียงร้องเพราะน้ำหนักพาให้ราวลูกกรงเหวี่ยงตัวออกไปในอากาศว่าง...!

เพราะไม่ทันระวังตัว แม้จะเกร็งมือยึดไว้ด้วยสัญชาติญาณ แต่ความชื้นทั้งของเหล็กและเหงื่อที่มือทำให้ลื่นจนยึดไว้ไม่ได้.....

ร่างเล็กๆ ละลิวลงสู่พื้นน้ำที่มีดและเย็นเยียบ...!

เธอตระหนกตกใจ แต่ก็กลั่นใจด้วยสัญชาติญาณ สะบัดทำพู่มือพุงตัวเต็มที เรือใหญ่เคลื่อนช้าๆ ผ่านไปแต่ก็มีแรงดูดดึงให้เธอเข้าไปหา กระแสน้ำกลางลำแม่น้ำเจ้าพระยาในฤดูน้ำหลากที่ดูสงบจากข้างบน กลับดูดันในยามได้สัมผัสใกล้ชิด ภัสสรว่ายน้ำไม่แข็ง เธอเคยสำลักน้ำตอนเป็นเด็กแล้วเลยหลีกเลี่ยงกีฬาว่ายน้ำตลอด

แม่น้ำใหญ่มีอิทธิพลเหนือร่างเล็กๆ ที่พยายามดิ้นรนเอาตัวรอดอย่างสุดกำลัง เร็วแรงมือเท้าที่ถีบตะกายไม่อาจพุงตัวไว้ได้อีก เธอสำลักน้ำแล้วหมดแรงจมลงไปใต้ผิวน้ำที่มีดมืด

สติสัมปชัญญะใกล้จะขาดหาย ภัสสรคิดว่าเธอเอาชีวิตมาทิ้งอย่างไร้ประโยชน์ แล้วก็นึกถึงชายขึ้นมา แล้วเธอก็คล้ายเห็นชยามายืนยิ้มอยู่ตรงหน้ายื่นมือออกมาให้จับ

วินาทีนั่นเอง คอเสื้อถูกคว้าไว้ด้วยมือที่แข็งแรงของใครคนหนึ่ง เขาดึงเธอขึ้นมาสู่วิวน้ำแล้วล็อกไว้ทางด้านหลัง ภัสสรสำลักแทบขาดใจ น้ำตาไหลพราก

“ไม่เป็นไรแล้ว อย่าดิ้น ผมได้ตัวคุณไว้แล้ว ผมจะพาคุณเข้าฝั่ง”

เสียงนั้นดังอยู่ข้างหู

สหัส.....